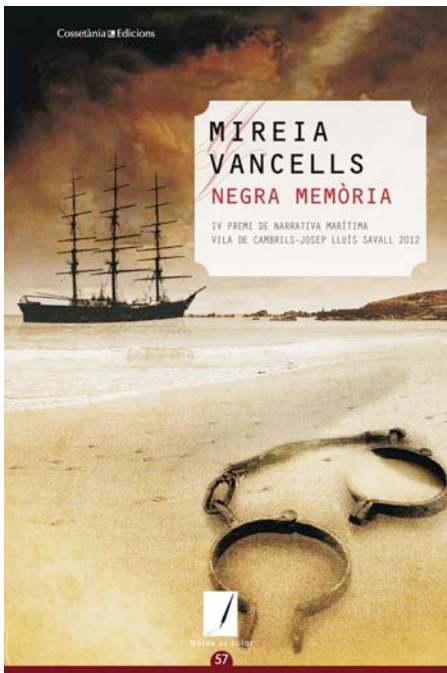

Negra memòria

**IV Premi de Narrativa Marítima Vila de Cambrils
Josep Lluís Savall 2012**

De Mireia Vancells

**Les memòries de la carrera a les Amèriques del masnoví
Gabriel Batalla, una mostra en primera persona de les
interioritats de la vida dels indians catalans**

Títol: Negra memòria (IV Premi de Narrativa Vila de Cambrils)

Autora: Mireia Vancells

Col·lecció: Notes de color, 57

Pàgines: 240

Format: 15,5 x 23 cm

Preu: 17,90 euros

ISBN: 978-84-9034-149-0

Publicació: maig de 2013

“Per bé o per mal, aquesta història que explicaré ara és part de tots nosaltres. En som hereus i fills, no ens en podem escapar ni ens en podem amagar. Ben mirat, si tot se sap, podem aprendre’n bones lliçons. Ocultar-ho més temps no ens servirà per a res de bo.

Que em perdonin aquells a qui faré al·lusió; intentaré no ofendre ningú i ser respectuós amb els records. A uns quants els canviaré el nom per tal de no ferir cap persona ni cap família, i per tal de no associar cognoms de gent innocent a certes aficions i dèries que jo hauria preferit no conèixer mai de primera mà. A d’altres els esmentaré pel seu veritable nom perquè van ser bones persones i veritables amics.

A tots els agraeixo haver-los trobat al meu camí, perquè de tots vaig aprendre i de tots me n’emporto alguna cosa.

Déu els hagi perdonat.”

Del capítol introductori del llibre

Sinopsi: El relat s'inicia en un poble de la costa catalana quan el vell protagonista recorda en forma de flashback l'estiu de 1845, època en què era un adolescent obsessionat amb la idea d'embarcar-se i creuar l'Atlàntic a fer fortuna. La novel·la relata les peripècies que el narrador es veu obligat a viure a partir d'aquell moment i explica amb detall la part més fosca d'alguns vaixells del Maresme que feien la carrera de les Amèriques, així com també retrata la realitat dels indians d'ultramar.

Mireia Vancells (Terrassa, 1964) és llicenciada en Filologia Anglogermànica per la UAB i la seva vocació d'explicar històries comença tard, l'any 2008. Apassionada per la navegació a vela, el fet de viure al Maresme, el contacte amb la cultura marinera i amb l'univers dels indians li susciten un gran interès pel passat d'aquesta comarca, interès que finalment és la font d'inspiració a l'hora d'escriure *Negra memòria*.

Mireia Vancells és autora, a més, de la novel·la *El secret de la Germandat* (2009).

Extractes del llibre:

“[...]—Ric? Ric? I què redimoni faràs per ser ric, tu, carallot?
—Faré les Amèriques, mare. M'és igual que no t'agradi. Marxaré com molta gent. Com el senyor Biada, que passa sempre pel Camí Ral amb el seu carro de cavalls tan elegant, amb un vestit de fil de color blanc i amb un barret de palla fina, saludant tothom. Faré com ell, marxaré i tornaré al cap dels anys fet tot un “ricatxo”. I llavors seré bo per anar a veure el senyor Bonet i demanar-li la mà de sa filla.
—Gabriel, Gabriel... —em responia ma mare, neguitejada—, mira que no em donis un disgust, tu, ara, amb això de les Amèriques. Més val que t'ho treguis del cap ara mateix. I de l'Aurora, que t'ho tinc ben dit, i escolta'm bé perquè no t'ho penso dir més, m'entens? Escolta'm bé, obre aquestes orelletes d'ase que tens i escolta'm bé —i ma mare es posava molt seriosa, li sortia foc de la mirada i m'assenyalava amb el dit, com si m'estigués a punt de treure un ull—: Tu, nano, la filla de cal Bonet, ni te la miris, m'has entès? Ni te la miris![...]”

“[...]El capità va estar una estona llarga en silenci, fent pipades i mirant lluny, com abstret. Jo ni respirava. De sobte, em va mirar.
—Salparem per Sant Joan. Abans i tot, si podem; així que ens arribi la tripulació de Vilanova i unes mercaderies que ens falten. Baixarem...

—va titubejar uns moments, com si estigués visualitzant les etapes en un mapa, amb els ulls mig clucs— ... sí, baixarem fins a Buenos Aires... i Montevideo. Descarregarem gènere i carregarem “tasajo”. Pujarem fins a Cuba, descarregarem el “tasajo” i carregarem sucre. Pujarem més i anirem a Louisiana, a descarregar més “tasajo” a canvi de cotó. Després de tot plegat, tornarem a Barcelona. Res de voler desembarcar allà. Tu cap aquí a complir amb tot el trajecte. Un any de feina pel cap baix, depenent dels vents i de les tempestes. Tomàs, fes-li la fitxa. Queda amb ell sobre la paga i les condicions.

—Mestre, dues coses abans de deixar-ho lligat —vaig gosar dir.

—T’escolto.

—No em pagui res i jo, a canvi, desembarco a Buenos Aires.

S’ho va rumiar un moment.

—Ni un cèntim?

—Ni un.

—Fet. Trobaré un altre mitja merda que em faci de cuiner la resta del viatge.

—L’altra cosa... què és el *tasajo*? [...]

—Carn seca, noi, de vedella —va fer com que se n’anava, però es va girar—. I escolta’m bé, tros de soca: a mi no em diguis més mestre. A mi digue’m capità.